

UZASADNIENIE

(...)we W. w pozwie przeciwko **M. S.** domagał się zasądzenia kwoty 5.850,85 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto, domagał się zasądzenia kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania powód podniósł, że wierzytelność dochodzoną pozwem nabył na skutek umowy przelewu wierzytelności zawartej w dniu 29 maja 2017 roku z (...), na podstawie której stał się następcą pierwotnego wierzyciela, uzyskując wierzytelność, której podstawą była umowa pożyczki o numerze (...) zawarta przez pozwaną w dniu 18 grudnia 2015 roku. Jako dowód, że wierzytelność dochodzona pozwem była przedmiotem przelewu powód przedłożył wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji, a na potwierdzenie istnienia i obowiązku spełnienia świadczenia ciężącego na stronie pozwanej przedłożył wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej. Powód twierdził, że na kwotę dochodzoną w niniejszym postępowaniu składały się kwoty: 5.621,10 złotych tytułem należności głównej oraz 229,75 złotych tytułem skapitalizowanych odsetek, na którą składały się przyjęte w drodze cesji wierzytelności odsetki wierzyciela pierwotnego naliczane zgodnie z postanowieniami umowy od niezapłaconej kwoty należności głównej wynikającej z umowy oraz odsetki ustawowe naliczone przez powoda.

Pozwana M. S. zawiadomiona o terminie rozprawy nie stawiała się na termin rozprawy, nie usprawiedliwiła swoje nieobecności, nie złożyła odpowiedzi na pozew i nie zajęła żadnego stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

(...)we W. i (...) w dniu 29 maja 2017 roku zawarli umowę sprzedaży wierzytelności, której przedmiotem były wierzytelności określone w Załączniku nr 1 do umowy, przysługujące zbywcy i wynikające z tytułu umów pożyczek udzielonych przez Pierwotnego Pożyczkodawcę ((...) S.A. z siedzibą w W.), a następnie przeniesionych na Sprzedawcę. Zgodnie z treścią umowy przeniesienie tytułu prawnego do wszystkich wierzytelności nastąpić miało ze skutkiem wstecznym na datę zawarcia umowy pod warunkiem zawieszającym zapłaty przez nabywcę na rzecz sprzedającego ceny umownej. Po dokonaniu przez nabywcę płatności, strony miały w terminie do 30 dni roboczych podpisać aneks do umowy, zawierający listę wierzytelności aktualną na datę zawarcia umowy (ust. 3.2 umowy).

(dowód: umowa sprzedaży wierzytelności k. 17-29)

W dniu 02 października 2017 roku powód sporządził wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...), w którym stwierdził, że dnia 29 maja 2017 roku nabył od (...) wierzytelność wobec dłużnika **M. S.** wynikającą z umowy pożyczki o nr (...), zaś wysokość zobowiązania dłużnika według stanu na dzień wystawienia wyciągu wynosiła łącznie 5.850,85 złotych.

(dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej k.12)

Sąd zważył, co następuje:

Mając na uwadze, że pozwana **M. S.** nie złożyła odpowiedzi na pozew i nie stawiała się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, Sąd, stosownie do treści art. 339 § 1 k.p.c., zobligowany był do wydania w przedmiotowej sprawie wyroku zaocznego.

Zgodnie z treścią art. 339 § 1 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wydaje wyrok zaoczny. W przypadku takim przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda dotyczące okoliczności faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości, albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Twierdzenia pozwu uznaje się za budzące uzasadnione wątpliwości, m.in. w sytuacji, gdy dowody i twierdzenia przedstawione przez powoda są niekompletne, pozostawiają wątpliwości co do

okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sporu, nie przedstawiają pełnego obrazu rzeczywistości. W takiej sytuacji wydając wyrok sąd nie może oprzeć się wyłącznie na twierdzeniach powoda i należy przeprowadzić postępowanie dowodowe celem wyjaśnienia powstałych wątpliwości (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 sierpnia 1972 r. w sprawie III CR 153/72).

W ocenie Sądu powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie. Strona powodowa nie wykazała bowiem w sposób nie budzący wątpliwości, że doszło do szeregu skutecznych czynności przenoszących wierzytelność z pierwotnego wierzyciela pozwanej – (...) S.A. na stronę powodową. Oznacza to, że strona powodowa nie wykazała, że służy jej legitymacja czynna w tym postępowaniu.

Legitymacja czynna, jak i bierna jest opartym na prawie materialnym uprawnieniem do występowania w charakterze strony w konkretnej sprawie sądowej. Wymóg jej posiadania stanowi przesłankę merytorycznego rozpoznania sprawy, badaną przez sąd w chwili orzekania, gdyż jej brak dotyczący choćby jednej ze stron postępowania skutkuje oddaleniem powództwa. Podlega ona badaniu sądu z urzędu gdyż w przeciwnym razie sąd nie mógłby wydać rozstrzygnięcia co do istoty sprawy zgodnego z prawdą obiektywną.

W pierwszej kolejności należy przytoczyć art. 509 § 1 k.c., zgodnie z którym wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2 art. 509 k.c.). Na skutek przelewu wierzytelność cedenta (dotychczasowego wierzyciela) przechodzi na cesjonariusza (nabywcę wierzytelności) w takim stanie, w jakim dotychczas istniała. Zasadniczo cesja nie wpływa na kształt wierzytelności, zmienia się jedynie podmiot uprawniony do żądania świadczenia.

Nadmienić w tym miejscu należy, iż przelew jest umową, z mocy której wierzyciel (cedent) przenosi na nabywcę (cesjonariusza) wierzytelność przysługującą mu wobec dłużnika (debitora). Umową cesji dotychczasowy wierzyciel przenosi więc wierzytelność na nowego wierzyciela. Podstawowym wynikiem przelewu wierzytelności jest sukcesyjne wstąpienie cesjonariusza w miejsce cedenta. Dotychczasowy wierzyciel zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Cesjonariusz nabywa wierzytelność w takim zakresie i stanie, w jakim znajdowała się ona w chwili dokonania przelewu. Zmienia się tylko osoba wierzyciela, czyli osoby uprawnionej do żądania spełnienia świadczenia.

Strona powodowa, dla wykazania istnienia i zakresu przysługującej jej przeciwko pozwanej wierzytelności, przedłożyła dowody z dokumentów w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej, umowę sprzedaży wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji z dnia 29 maja 2017 roku oraz wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji.

Wobec faktu, iż zbywca, od którego powód nabył sporną wierzytelność, nie był wierzycielem pierwotnym pozwanej, zadaniem powoda było w pierwszej kolejności wykazanie, iż miał miejsce skuteczny przelew wierzytelności objętej żądaniem pozwu z wierzyciela pierwotnego P. Polska. S.A. na kolejnego wierzyciela – (...). Tej okoliczności powód jednak w żaden sposób nie udowodnił, a zatem nie sposób przyjąć, że doszło do szeregu skutecznych umów przelewu wierzytelności na rzecz kolejnych wierzycieli pozwanej. Także z umowy przelewu wierzytelności pomiędzy (...) a powodem, nie wynika, by jej przedmiotem była wierzytelność względem pozwanej w kwocie 5.850,85 złotych. Zgodnie bowiem z zawartą umową sprzedaży wierzytelności jej przedmiotem były wierzytelności określone w Załączniku nr 1 do umowy, wynikające z tytułu umów pożyczek udzielonych przez Pierwotnego Pożyczkodawcę ((...) S.A. z siedzibą w W.), a następnie przeniesionych na Sprzedawcę. Zgodnie z treścią umowy przeniesienie tytułu prawnego do wszystkich wierzytelności nastąpić miało ze skutkiem wstecznym na datę zawarcia umowy pod warunkiem zawieszającym zapłaty przez nabywcę na rzecz sprzedającego ceny umownej. Do pozwu dołączono wprawdzie wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego oraz wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji, jednakże powyższe dokumenty nie dają podstaw do ustalenia skuteczności dokonanej cesji wierzytelności w wysokości dochodzonej w niniejszym postępowaniu.

Wbrew stanowisku powoda, wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji nie stanowi dowodu dokonania cesji wierzytelności przysługującej (...) względem pozwanej. Żaden zapis umowy sprzedaży wierzytelności nie zawierał postanowienia o zrównaniu z Załącznikiem nr 1 wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy. Poza tym wyciąg ten nie został przez nikogo podpisany, a jedynie poświadczony za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego radcą prawnym. Nie sposób więc na jego podstawie ustalić, czy został on sporządzony przez osobę do tego uprawnioną, na jakiej podstawie i w jakich okolicznościach. Nadto, z uwagi na brak dokumentu pierwotnej umowy pożyczki, niemożliwym byłaby weryfikacja zapisów zawartych w tym wyciągu w zakresie chociażby warunków naliczenia odsetek.

Powód utrzymywał także, że wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego stanowi dowód istnienia i obowiązku spełnienia świadczenia ciążącego na stronie pozwanej. Tymczasem, stwierdzić należy, co wprost wyraził Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 11 lipca 2011 roku w sprawie P 1/10, Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 15 września 2011 roku w sprawie II CSK 712/10 i z dnia 13 czerwca 2013 roku w sprawie V CSK 329/12 oraz m.in. Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 25 lutego 2015 roku wydanym w sprawie I ACa 824/14, że wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego stanowi jedynie dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód wyłącznie tego, iż osoba, która go podpisała złożyła zawarte w dokumencie oświadczenie. Obowiązujący przepis art. 194 ust. 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych (t.j. Dz.U. 2014r., poz. 157 ze zm.) wprost już przy tym pozbawia wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego mocy prawnej dokumentów urzędowych w postępowaniu cywilnym. Dane ujmowane w księgach rachunkowych funduszu i w wyciągu z tych ksiąg mogą stanowić dowód jedynie tego, że określonej kwoty wierzytelność jest wpisana w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w tych księgach zdarzenia, na przykład właśnie cesji wierzytelności. Dokumenty te potwierdzają więc sam fakt zdarzenia w postaci cesji wierzytelności, ale nie stanowią one dowodu na skuteczność dokonanej cesji wierzytelności (wyrok SA w Białymstoku z dnia 25 lutego 2015 roku wydanym w sprawie I ACa 824/14). Tak więc powołanie się na wyciąg z ksiąg rachunkowych, w braku dowodu w postaci umowy będącej źródłem wierzytelności, która to miała być następnie przedmiotem przelewu nie daje podstaw do skontrolowania sposobu ustalenia należności, źródła jej pochodzenia, jak i jej wysokości.

Na marginesie Sąd wskazuje, iż z treści ust. 3.2 umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 29 maja 2017 roku wynika, że nabycie wierzytelności nastąpiło pod warunkiem zawieszającym uiszczenia przez powoda całości ceny umownej najpóźniej w dacie zamknięcia transakcji. Tymczasem powód nie wykazał, aby rzeczona cena została zapłacona, a co za tym idzie – czy w ogóle nabył skutecznie jakiegokolwiek wierzytelności od zbywcy.

Reasumując, powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika nie wykazał, aby przysługiwała mu względem pozwanej wierzytelność dochodzona pozwem, dlatego też wobec braku dowodów na istnienie wierzytelności dochodzonej pozwem na podstawie art. 720 k.c. powództwo zostało oddalone.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
 2. (...)
 3. (...)
- S., (...)